

„Soča“ izhaja vsak petek s in velja s pošto prejemana ali v Gorici na dom pošiljana:

Vse leto . . . . . f. 4.50
Pol leta . . . . . „ 2.30
Četrt leta . . . . . „ 1.20

Pri oznanilih in prav tako pri „poslanica“ se plačuje za navadno tristo-
no vrsto:

8 kr. če se tiska 1 krat
7 „ „ „ 2 „
6 „ „ „ 3 „

Za večje širke po prostoru.

SOČA

Posamezne številke se dobivajo po 10 soldov v Gorici v tobakarnici v gosposki ulici blizu „treh kron“, in na starem trgu.—V Trstu v tobakarnici „Via della caserma 3“.

Dopisi naj se blagovoljno pošiljajo uredništvu „Soča“ v Gorici v Hilarijanski tiskarni, naročnina pa opravištvu „Soča“ na Korošnji v Stična—vi hiši št. 263 II. nadstr.

Rokopisi se ne vračajo; dopisi naj se blagovoljno frankujejo.—Delalcem in drugim nepremošnim se naročnina sniža, ako se oglase pri uredništvu.

Osoda enakopravnosti slovenskega jezika v c. k. uradih na Goriškem.

(konec.)

Nič boljše se ne godi v Tolminu, kder razpošilja glavarstvo le redko kaj v slovenskem jeziku. Sedanji gosp. glavar se sicer odlikuje kot jako uljuden in spreten uradnik, a slovenskega jezika je manj zmožen kakor njegov prednik in gospodu okrajnemu komisarju tudi ne teče slovenščina posebno gladko.

C. k. okrajno sodnijo v Tolminu pa vodi mož, kateri je že kot pravni praktikant in adjunkt veljal za unetega Slovenca; čudom se moramo toraj čuditi, da je — kakor smo pozvedeli iz prav zanesljivih virov — pod njegovim vodstvom popolnoma nehalo slovensko uradovanje; pozvedeli smo, da rešuje c. k. okr. sodnija v Tolminu uže više dve leti celó slovenske vloge samo v nemškem jeziku, da razpošilja vsa vabila in objavlja vse razglase samo v nemškem jeziku, in celó tiste, ki so namenjeni slovenskim občinom, v katerih se ravno vpeljujejo zemljiščne knjige! Nek veljaven župan se nam je o tem pritoževal rekši, da so morali sami župani dotične razglase posloveniti in potem jih zraven nemških pribiti, da bi občinstvo vendar pozvedelo, o čem govoré. Če pa slovenski, slovenskega jezika popolnoma zmožen sodnik tako tolmači in izpeljuje o začetku našega članka navédene postavne naredbe, kaj imamo pričakovati od takih, ki so le malo ali nič zmožni našega jezika?!

Resnici v čast moramo pa priznati, da rešuje te c. k. okrajni sodniji v Kanalu in v Ajdovščini tudi dan danes slovenske vloge v slovenskem jeziku, da razpošiljati slovenska vabila in razglase in da sprejema ajdovska sodnija tudi v zapisnike male tožbe in eksekutivne spise v slovenskem jeziku. Tudi iz Sežane se nam poroča, da posluje tamošnja okr. sodnija mnogo v slovenskem jeziku in da v tem oziru kolikor mogoče vstreza strankam.

Če nas kedó vpraša, zakaj smo pisali te članke, odgovorimo tako: Pisali smo jih in navédli dotične

Ko smo zadnjič prejeli članek, odložili smo ga zato, ker so se nam neverjetne zdele vesti o poslovanji tolminsko sodnije. Danes imamo v rokah dokaze, kateri nam še več potrjujejo, nego govori članek in zato se nismo dalje obotavljali, spolniti svojo častnikarsko dolžnost. Prežalostno je res, da neodvisen sodnik, katerega so nekđaj po vsem Goriškem jako čislali kot uzor narodnega uradnika, na tak način izvršuje načela pravosodnega ministra, objavljena v zadnji številki. Op. ured.

LISTEK.

SNUBIČI V FAROVŽI.

Spisal Simon Bric.
(Konec.)

Gospod Matija Konjic so stali pred farovžem na planu in gledali z vzvišenega stališča na šmartinske hiše. Velik pes jih je obkakoval, ker bil je čas sprehoda.

Iz vasi navkreber stopala sta dva praznično oblečena moža. Bila sta Andrej Koromač in njegov sin France. Teško je hodil mlajši, toda stari mu je dajal pogum. „Raca pečena,“ ga je spodbadal, „kako se mi deržiš, kje je kaj moštva? Lejte ljudje božji, ženit ga peljem! Te li ženem na vojsko?“

Od čaleč sta se moža odkrila gospodu in spomnila Boga.

„No, kaj dobrega, oče Andrej?“ so uprašali gospod Matija. „I no, lejte gospod fajmošter“, odgovarjal je Koromač starši, „takošna je in tako je: ona je umerla, jaz sem star in mislim sem, dobro bi bilo, ko bi stopila t'raj gori.“

Gospod Matija so spregledali Koromaču drob in ohisti, zato mu niso pustili dalje govoriti, ampak z dobrovoljnim smehom so mu segnili v besedo:

postavne naredbe iz dveh uzrokov; prvi je ta, ker so nekateri uradi popolnoma pozabili na te ministerske razglase, in tem smo jih hoteli sopeset v spominu obditi, da jih ne bodo nadalje prezirali; drugi in tehtnejši razlog pa je ta, ker smo hoteli obelodaniti, da smo v dobi od leta 1862 do danes, do leta 1880 neovržljivo dokazali, da je naš slovenski jezik za sodniško in politiško upravno poslovanje popolnoma sposoben, in da se more in mora sedaj nepogojno v te c. k. urade vpeljati. Ako je bilo namreč mogoče v tej prehodni dobi razpravljati kazenske končne obravnave pri tukajšnji c. k. okrajni sodniji s končnimi govori vred gledé vseh hudodelstev od zavrattnega umora do naj prostejše tatvine; ako je bilo mogoče vsakovrstne civilne pravde začeti in dognati v slovenskem jeziku, ni ga več veljavnega ugovora, da bi se nadalje overe delale vpeljavi slovenskega jezika v vse c. k. sodnije in politiške urade za Slovence, kakor oni zahtevajo in zahtevati smejo in morajo, da ne bodo še nadalje plačevali še posebnega davka za prevode in tolmočenje uradnih spisov.

Mi toraj terjamo, ker moremo postavne terjati, da pošlje ministerstvo dotičnim uradom nov razglas, v katerem naj izreče, da je v državnih uradih na Slovenskem slovenski kot uradni jezik in da se ima v tem jeziku posloovati.

Da se tej pravični terjatvi lažje vstreže, naj se v Gorici loči mestna pooblaščen sodnija od slovenske okolice goriške, in pridruži „k. okrajni sodniji; za slovensko goriško okolico segajóčo okoli 35 tisuč duš naj se pa osnuje posebna okrajna sodnija.

Mi zahtevamo, da se izrečeta kot uradna jezika pri goriški c. k. okrajni sodniji laški in slovenski jezik, da se imajo slovenske vloge slovensko obravnave in reševati, da se imajo vse kazenske obravnave se slovenskimi obdolženci v slovenskem jeziku ravnati in vsi dotični odloki in vse dotične razsodbe proglašati in izročevati v slovenskem jeziku. Mi zahtevamo, da se za slovenski del goriške grofije osnuje slovenska porotna sodnija, katera ima posloovati za slovenske obdolžence, laška pa za laške. Vse to se v Gorici lahko nemudoma vpelje, ker so vsi dež. svetovalci slovenskega jezika zmožni v govoru, trije od njih so pa nasega jezika zmožni v besedi in pismu. Tudi pri c. k. nadsodniji v Terstu so nekateri svetovalci zmožni slovenskega jezika v govoru in pismu.

Kar se tiče uradnikov, zahtevamo, da morajo biti vsi na Slovenskem za Slovence poslušóci uradniki slovenskega jezika zmožni, in sicer zmožni v govoru in

„Ho, ho, ho, oče Andrej, za take reči pa jaz nisem, pred oltarjem zvežem, da derži — zunaj cerkve se pa ne pečam, ho, ho, ho. Lizabeta!“ so zakiicali skozi vrata, prinesli možema kupo vina, pridem kmalo, grem obiskovat starega Kosinja, mu je hujše, pravijo.“

In šli so gospod Matija, kakor bi jim bil podkuril. Pes pa je dirjal pred njimi. Koromača sta stopila v farovž in Elizabeta, ki je ravno iz časnikarja pazljivo pobirala „duhovne spremembe“, odložila je list, prinesla vina ter začela staviti tisto jezero uprašanj, ki jih zna previdno in zderžljivo samo taka diplomatinja v farovži. Oče Andrej pa je imel važnejše posle, zato jo je kmalo krenil tako-le:

„Ni bila dobra letina letos; pa mi smo hvala Bogu pridelali vsega dovolj. Zita imamo polne predale, krompirja ne bo manjkalo do sv. Mohora, takrat pride novi. Živino imamo in zemlje dovolj, brez denarja tudi nismo. Jaz sem star in s fantom mora biti še ta pust drugače.“

„No, kje se pa mislite poprijeti?“ je uprašala Elizabeta, ki je govor dobro umela.

„Iz tega uzroka sva tukaj“ se je odrezal Koromač.

Elizabeti se je bilo hudo premagovati. Najrajše bi bila rekla: „Vi ste Koromač, toda jaz nisem koma in tudi Koromača ne bom, ampak gospa kontrolorkinja.“ Pa človek imej jezik v strahu. Zato je

pismu. Tistim pa, kateri še ne znajo našega jezika, naj se odloči primerna doba, da se ga nauči, ker, kar je bilo mogoče nekdanjemu politiškem glavarju v Gorici in sedanjemu namestniku v Lincu, Bar. Pluo-u, to je mogoče tudi mladim avakultantom in vsem pravnim praktikantom, kakor je bilo mogoče nekaterim mladim laškim odvetnikom v Gorici, ki so se prostovoljno slovenskega jezika naučili in so sedaj tega prav veseli.

Če je toraj našemu ministerstvu v resnici mar, storiti spravo med narodi in vpeljati narodno enakopravnost, IZPOLNI NAJ NAM NAŠE PRAVIČNE POHLEVNE ZAHTEVE IN HVALEŽNI MU BOMO IN V TISUČERIH ZAHVALNICAH SLAVO PELI!

Dopisi.

Iz Čepovana 26. jan. (O Preturi Urbani.) Mislím, da med Slovenci ni c. k. urada, ki bi Slovence tako preziral, kakor mestna sodnija v Gorici. Vse dosedanje pritožbe zoper izključljivo italijansko uradovanje niso nam nič pomagale. Dan danes veje drug veter, avstrijski veter, ki glasno šepeta, da poitalijevančanje Slovanov ni domoljubno delo. Morda je tedaj prišel čas, da se zopet oglašamo in terjamo svoje pravice. Morda sedanja vlada ne bo imela le leve besede za nas, kakor poprejšnje, upajmo, da se nam bo prijazna skazala tudi v djanju; mi pa ne mudimo se razkrivati jej naše potrebe.—„Kat. pol. čitalnica v Čepovanu“ je sklenila in poslala sledečo prošnjo visokemu ministerstvu za pravosodje:

„Drag biser državne uprave je dobro pravosodje. Zato je visoko ministerstvo pravosodja vedno skrbelo za dobro uravnane sodnije. Vendar ukljub obilnim določbam mestna sodnija v Gorici (pretura (urbana) ne ustreza potrebam slovenskega naroda v goriške okolici, katera je podređena mestnej sodniji. Mnogo pritožb slovenskih strank je udano podpisano društvo nagibalo, da je pri občnem zboru dne 11. januarija t. l. sprejelo sledečo prošnjo:

I. „Visoko ces. kr. ministerstvo pravosodja naj izvoli sedanjo mestno sodnijo v Gorici razdeliti v mestno sodnijo z italijanskim uradnim jezikom, in v okrajno sodnijo za slovensko okolico s slovenskim uradnim jezikom.“

Podpisano društvo podaja tedaj visokemu c. k.

rekla s prisiljeno prijaznostjo: „Prav dobro se nam zdi oče Andrej, da na nas mislite; pa mi nismo ne za delo, ne za živilo pri kmečkej hiši, od nekđaj smo boljsemu vajeni.“

Staremu Koromaču je odrekel glas. Kaj bi bil dal, ko bi sedel v devetjeh deželi, namesto v farovži! France pa, ki se do sedaj na videz ni veliko menil za vse govorenje, je možko ustal ter začel:

„Gospodična Elizabeta naji krivo umeje. Kaj še, kedó bi tako visoko segal? Toliko uže vemo, da se ne spodobi. Vi ste učena, pridete z ljudmi cele fare v govorenje in še v treh farah na okolo. Kje bi bilo bolje poiskati si sveta, če ne pri Vas, ki poznate kraj in ljudi.“

Stari Koromač se je oddehnil in ponosno gledal na fanta. Kedó bi mu bil upal! Tudi Elizabeti se je obraz vedril. Da pride kedó k njej na svét, je prej pričakovati, nego kmečkega snubiča za gospodično Elizabeto. Obljubila je povedati svoje menenje v treh dneh in Koromača sta odšla.

Drugo jutro je dobil šmartinski mežnar v farovži obilen zajutek. „Kam pes tace moli?“ je ugibal prebrisani „et cum spiritu tuo“, ker vedel je, da ima nekaj posebnega priti. Zvedel je kmalo.

„Zanesljiv mož ste, ki zna molčati“, je začela Elizabeta „veste, Koromač se ženi in uprašal je nas za svét. Dobra hiša je. Stopite tje k našim v Ve-

ministerstvu pravosodja to prošnja in jo utrduje s tem, da bo v naslednjem skušalo dokazati, da sedanja „pretura urbana“ ni zmožna zadostovati potrebam slovenskega naroda.

V področje imenovane sodnije spada kakih 35.000 Slovencev iz okolice, pa 2.000 Furlanov in Ločnika, in mesto Gorica z mešanim prebivalstvom; a vendar mestna sodnja izključljivo uraduje v italijanskem jeziku, in pošilja tudi vabila v italijanskem jeziku v take vasi, kjer ni nobenega človeka, ki bi znal italijanski jezik, kar je gotovo nasprotno pravosodnim pravilom in pozitivnim postavam, dotičnim strankam pa v veliko kvar. Kaj nam po tem takim pomagajo drage šole in znanje branja, ako nam uradnje pišejo nerazumljivem jeziku!

Dalje tudi osebe pri imenovanju sodnji večinobna ni zmožna slovenskega jezika, in to nezmožnost morajo slovenske stranke velikokrat trdo občutiti. Naj sledi tu le eden izgled. Dne 10. t. m. so bili k tej sodnji pozvani Jernej Skvarča in nasprotnika Jakob Gruden in Martin Kumar, vsi iz Trebuše. Zamudili so dva dni (zarad daljave svojega doma od Gorice) pa opravili nič, ker tisti dan ni bilo v sodnji sodnika zmožnega slovenskega jezika.

Nezmožnost slovenskega jezika pri sodnijskem osebju je zopet kriva, da so—tudi pri naj boljše volji sodnika—obravnave s slovenskimi strankami jako utrudljive in mučne za sodnika in stranke, ter da se vrše čudovito počasno. Pred nekaj časom je g. Ant. Bratuž iz Cepovana večkrat imenovanju sodnji izročeval neko oporoko. Kaj takega jezika zmožni sodniki pri družih sodnijah vknjižijo v pol ure, a v navedenem slučaju se je to delo vršilo čez tri ure. Zato se tudi kar nič ni čuditi, da tej sodnji oddane uloge leta in leta čakajo končne rešitve.

Slednjič naj visoko ministerstvo pravosodja blagovoli samo soditi, če je mogoče sodniku svoj posel uspešno opravljati s strankami, katerih jezik le malo ali celo nič ne ume.

V blizo enako neugodnih okoliščinah je slovenski narod na Goriškem tudi s porotno sodnijo, ker je za vso deželo, za slovensko in furlansko stran le edna porotna sodnja. Zato udano podpisano društvo po sklepu občnega zbora dne 11. jan. t. l. tudi prosí:

II. „Visoko ces. kr. ministerstvo pravosodja naj blagovoli v prid pravosodja in strankam ločiti goriško porotno sodnijo v dva samostojna, v slovenski in italijanski oddelek.“

Potreba te ločitve se nam zdi jasna in očitna, tako zarad porotnikov, kakor zarad obtožencev. Lahko si mislimo kako neprijetni občutki stiskajo srce vestnega porotnika, ko mu je treba izreči „kriv ali nekriv“ nad človekom, katerega zagovor ni razumel, in kako nevarno je pravosodju tudi naj boljše toimačenje. Pa tudi opravičen strah mrziti obtoženca, ko vidi pred seboj porotnike, ki ne umejo njegovega jezika.

Slednjič je tolačenje pri sodnijskih obravnava marsikedar nezanesljivo, vrh tega pa tudi zamudno ter drago.

Udano podpisano društvo navdaja vesela nada, da bo visoko c. k. ministerstvo za pravosodje blagovoli navedene razloge temeljito preudariti, ter podani prošnji ugodno rešiti.“

Ta prošnja je v resnici glas slovenskega ljudstva. Nikdo ni kričal, nikdo ni dramil. Ljudstvo se je samo oglasilo. Ono spozna, da sodnja, ki drugim „pravico dela“ mora tudi sama pravična biti.

Toplo zahvalo pa si je zaslužil g. M. Šuligoj, ki je to prošnja spravil na dan in jo čvrsto osvetil. Prav bi bilo, da bi enako prošnja, pa bolj obširno izdelano, podpisale vse občine pripadajoče goriškej

ternje in povejte bratu, kaj in kakó. Jutre zvečer ga pričakujem z Maričko.“

Jože Konjic je bil stričnik gospoda Matije in brat Elizabetin. Marička, hči njegova, bila je osemnajstletna golobčica, oči je imela kakor dve zvezdici in na mladih licih napravljali ste se jej dve jamicí, ki ste se jej najljubeznjivše prilagali. To je bila Elizabeta mlademu Koromaču namenila, ker kontrolor je za gospodične, dober kmet pa za kmečka dekleta.

Ko je mežnar z Jožetom Konjicem in z Maričko prišel, poslala je Elizabeta po Koromačeve. Dekle je dopadalo Francetu, ne manj pa tudi Andreju Koromaču. Na drugej strani je pa hiša dopadala Jožetu Konjicu in Marička ni bila še vajena imeti svojih misli o možitvi, zato je bilo vse prav.

Pisma so bila kmalo v redu in ženitev tako vesela in bogata, kakor dolgo nobena v Smartnem! Godbo so imeli in še gospod Matija so se v svojem nedolžnem veselju zavertili enparkrat z nevesto in še dolgo so svati pripovedovali, kako je šla gospodu fajmoštru suknja v kolobar, ko so plesali.

Elizabeta se je pozneje omožila s kontrolorjem Skomino. Sreče ni bilo. Kmalo je umrl in gospa kontrolorkinja se je mnogokrat nasitila pri Koromačevej skledi, katro je bila od sebe potisnila. France in Marička sta pa zakonska po božjej volji, prepira še ni bilo in za potrebo je vsega pri hiši. Matere so imele prav: „France je mož, ki nima para in srečna je, ki ga je dobila.“

sodnji, ter jo poslale vis. ministerstvu za pravosodje. Ako po vsem drugem svetu sodnije uredujejo v jeziku ljudstva, kateremu „pravico delajo“, zakaj, bi ravno mi goriški okoličani bili izvzeti!

Iz goriške okolice 4. februarja (Izv. dop.) Še par dni in pust bo za letos pri kraji, a slaba letina je letos marsikatero veselico zadušila, posebno pa pri narodnih društvih naše okolice. Druga leta so bile čitalnice večkrat v zadregi, da bi ne prišle dve ali tri veselice na en večer letos pa se ni, žalibog, do zdaj še nobena oglasila razun čepovanske. Kakor sem omenil, je slaba letina nekoliko kriva občne tišine; a miče mi ne more ugovarjati, da nam manjka tudi pravih voditeljev in dobre volje za vzbujo čitalnice naše okolice k čvrstejšemu delovanju.—Eden se izgovarja, da nema časa, drugi se boji svojih viših, tretjim, kateri bi radi kaj storili, nasprotujejo pa druge ovire. Pa kaj bom tožil, ko nič ne pomaga, mari poročam o čepovanski besedi, katere sem se deležil v veseli družbi. Vrlji Čepovanci so napravili 2. svečana besedo v spomin Val. Vodnika. Kar se programa tiče, gre naj večja čast tamkajšnemu g. učitelju P—tu, ker se v resnici trudi za prospeh narod. petja. Pa tudi on mora biti zadovoljen s svojimi pevci, posebno pa s tenorjem. Gospodična Kar. Kofol ima res jasno do neč prvi glas, da človeka res pretresa; g. Bratuž je v mikavnem govoru razložil Vodnikovo življenje; Deklamacija „na Maternem grobu“ katero je deklamovala 11 letna mlada deklica, je marsikatero oko obrosila. Igra „Jurče gre na ptuje“, katero je med drugimi predstavil zopet 11 letni Jurče, je bila tudi ginljivo—vesela.

Po besedi smo se vsedli h kozarcu, in tu ni bilo napitnic in narodnega petja ne konca ne kraja. Tako morajo Čepovanci biti ponosni, da jih ni zedela slaba letina v narodnem delovanju. Le še naprej tako!
J—št.

Iz sežanskega okraja, 3. feb. (Izv. dop.) — Preteklo nedeljo, dne 1. febr. je napravila sežanska narodna čitalnica v dvorani „Hotel Skaramanga“ prav lepo zabavo, — katera je trajala do belega dne. — Udeležilo se je veselice mnogobrojno čestilcev narodnega ognjišča. Iz Trsta, Postojne, Gorice, celega Krasa došli so gosti, blagovolivši sežansko čitalnico počastiti s svojim pohodom. Program se je izvršil v pravo zadovoljnost občinstva sploh. Jedernat slavnostni govor o Vodniku je govoril gospod učitelj Anton Leban. Gospod Petrič, trgovec v Sežani pel je dva samospeva dobro in efektno. Z deklamacije „Stražniki“ vzbudil je dvanaestletni fant Bekar, učenec III. razreda občno pohvalo. Zadnja točka, igra „Mickina svatba“ je gotovo najbolje dopadala. Naši verli diletantje gospodični učiteljici Cazafura in Pitamic, pa gospoda Cvek in A. Leban, potem gg. Steindl, Fr. Leban, pa komik Martelanc so igralci non plus ultra. No, od kar imajo Sežanci take moči, ne stojé več na — trnju. Lahko jim je izvršiti vsako „igro“. „Tempi passati“ so, ko so morali v Sežani okoli moledovat, da je bilo mogoče na odru kaj malega prirediti.

S to igro bila je beseda pri kraji in začela je skupna zabava. Začel je ples in zasukal se je mladi svet v prijazni dvorani, starci pa smo šli v stranske sobe, kjer smo srkali kraškega terana, da je bilo vse selje. — Veselica je končala ob 6. uri zjutraj. Take živahnosti, tako splošne dobre volje ni bilo uže dolgo v Sežani.

A ker je letošnji pust izvanredno kratek in ker se je veselica to pot tako dobro sponesla — je menda tudi uže storjen sklep, da se v prihodnjo nedeljo, če mogoče, še sijajniše ponovi. Torej lahko uže danes, ko me še lasje bolé po predpretekli noči, vskliknem: Vivat sequens!
Kalandon.

Od beneške meje, 31. jan. (Izv. dop.) Ker je Vaš cenjeni list uže večkrat poročal o velikih nerednostih, ki se godé v županijski upravi dolenske občine — in kako je morala do zdaj znamenita večina slovenskega prebivalstva prestajati silne krivice laške nedvlade, naj Vam danes radostno naznanim, — da se tudi nam bliža doba narodnega odrešenja. Nove volitve občinskega zastopa obetajo nam boljše bodočnost.

Dne 22. t. m. je bil prvi volitveni dan: volitev III. skupščine, katere se je deležilo tako nenavadno veliko število volilcev, da se je zategnila do poznega večera. Izid te volitve je poveljen, kajti izvoljeni so 4 Slovenci in 2 Laha, pa tudi ta dva bi bila gotovo propala, ako bi bila slovenska stranka boljše porazumljena.

Pri volitvi je bil navzočen tudi vladni zastopnik g. okr. komisar Zuech (Cvek) z žandarskim „vahtmajstrom“ in še dvema žandarjema biljanske postaje. Vsak volivec se je moral postaviti, — kedar je volil — zraven „vahtmajstra“, kateri ga je ostro opazoval. „Soča“ je o svojem času povedala, in kar ni razložno povedala, to smo brali med vrstami, kako je c. k. okr. glav. gradiško razpustilo zadnjič voljeno starešinstvo, katero

je bilo tudi po svojej večini slovensko. No, kako pa sodi o tem postopanju pri naši volitvi? Mari smo Slovenci zares tako nevarni, da treba naše volilce staviti pod žandarsko nadzorstvo, kedar izvršujejo svoje državljanske pravice? Slovenci smo bili vselej še prekrotki; samo zato je bilo mogoče, da nam je italijanska manjšina toliko let gospodarila v slovanski županiji in da nam je znani „faktotum“ svojevoljno paševal in v imenu slovenske županije proteste delal zoper slovensko uradovanje. Prašamo pa zdaj, je-li previdno, je-li politično, da se mej Slovenci na meji italijanskega kraljestva s takim postopanjem, vnema pravična nevolja, ter dušé patrijotični čuti, katere je tukajšnjo državi in vladarju vsigar vdanu prebivalstvo pri vsaki priliki z navdušenjem gojilo in razodevalo? Dvomim in ne samo dvomim, ampak preverjen sem, da je tako ravnanje neprevidno, nepolitično — še več — državnim interesom nasprotno.

Druga in prva skupščina boste volili 4 febr. in kakor se je zanesljivo zanašati, bodo izvoljeni samo Slovenci. Nikdo bi ne mislil, kako se je naše ljudstvo probudilo in kako težko čaka, da se znebi dosedanjih gospodarjev, sosebno pa večnega tajnika, kateri je v svojej osebi strinjal vse občinske posle, pa občinsko gospodarstvo tako zavozil, da se bo imel prihodnji župan hudo potiti, predno iztrebi do vrha zakidani Avgijev hlev županijskega urada. — Ne bom na drobno navajal, kako se je ravnalo z občinskimi preudarki in računmi, kako se je nabirala kongrua merniškega duhovnika, kateremu se je nabralo v nekaterih letih pri 1800 gold. zastankov, ki mu jih mora zdaj občina, po namestništveni razsodbi plačati, ne bom omenjal mnogih drugih nerednosti, katere pridejo s časom vse na svetlo, ampak sklenem s kratkim pa odkritosrčnim voščilom: Bog reši ubogo občino skoro skoro tega zla!

Gledé minole volitve naj še omenim, da si je sluga gosp. Bernardelli-ja na vse kriplje prizadeval, za zmago gospodarjeve stranke in se pri tem prav nespodobno obnašal. Pri preštevanji (kontroli) oddanih glasov se je čez mizo vlegel, da bi se tudi on prepričal, kako stojé stvari in je večkrat ugovarjal, dasi ni imel pri komisiji nobene pravice. G. komisar pa se ni brigal za to in še manj ga posvaril. Da bi se bil kak Slovenec tako obnašal, zvedel bi bil gotovo, k čemu so žandarji pozvani k volitvi. Povsod dvojna mera!

Iz Trsta 4. febr. (Izv. dop.) Dne 31. p. m. smo imeli tržaški Slovenci svoj dan — slovenski dan. Veliki slovenski plakati so naznanjali po uličnih oglih, da priredi zvečer „slovensko podporno društvo“ koncert s plesom v gledišči „Fenice“. — Prav enakopravno so bili ti plakati uvrščeni mej italijanske in nemške oglase razne vrste in kar je veselje, je to, da ni imel morda noben, tudi največji proklam ta dan toliko uspeha v Trstu, kakor slovenski; kajti privabil je zvečer tako ogromno množico slovanskih meščanov, okoličanov in gostov od blizo in daleč v prostorno arenó, da je velel policijski komisar okoli 8 1/2 ure, ravno ko je začel koncert, blagajnico zapreti, ker se je najbrže bal, da se ne pripeti vsled prevelike gneče kaka nezgoda. Vse dolge vrste sedežev, prostorno prtiličje za njimi in vse galerije sedež nad sedežem in pri sedeži — vse je bilo natačeno; — samo za ptuje goste, za katere je odbor posebno uljudno skrbel — je ostal v sprednjih vrstah še kak prostor prazen. Vseh poslušalcev je bilo — kakor so nam pravili odborniki — nad 3000. — Krasen je bil pogled po gledišči, katero je amfiteatralično zidano, tako da se lahko z vsacega prostora pregleda vse občinstvo. Posebno lepo je bilo videti okusne okoličanske noše, seveda, praznične, kakoršne so se spodobile na večer, ko so Slovenci v Trstu prvokrat nastopili v velikem javnem gledališči. Pa ne samo noša, ampak tudi lepa zdrava kri naših okoličank je vnela oči, in ogrevala srca onim, koji so še sprejemljivi za mladost in lepoto. — Da je bilo mej veliko množico Slovencev tudi lepo število Italijanov, Nemcev in drugih — kedo bi o tem dvomil? Večino njih je privabila radovednost, nekatere morda zanesljiva nada, da bodo imeli priliko rogati se slovanski surovosti, zopet druge simpatičen čut do naroda, kateri si iz lastne moči pomaga do višega kulturnega razvoja; — a naj bodo kakoršni koli razlogi, kateri so zbrali te tujce pri slovanski besedi, gotovo je to, da je moral sijajni uspeh koncerta narediti na vse velik vtis, in da nas je Slovence gotovo za dobro stopinjo povzdignil v splošnem spoštovanju.

Ob 8 1/2 uri je godba zasvirala našo narodno himno, „Naprej“, katera je na mah elektrizovala občinstvo, da je kar zagromelo v neprenehljive živoklice. Ko se je polegel šum, nastopi pevski zbor broječ okoli 80 glav, pod vodstvom mladega okoličana g. c. k. učitelja Košuta — in zapoje vojni stopaj Zajčev „U boj“. — Mogočni zbor, vbrano in točno izvršen, pomnožil je uže vzbujeju navdušenost, katera je potem rasla od točke do točke. — Hajdrihov krasni zbor „Jadransko morje“ je bil prav primerno odbran za prvo javno predstavo te vrste v našem Trstu. Da bi se v njem izražena tuga na obrežji jadranskega morja tlačnih Slovanov kmalo spremenila v glasno veselje spoštovanih, srečnih državljanov!

Igra v 3 dejanjih „V Ljubljano jo dajmo“ je za koncert malo predolga, a spretno igralka in verli igralci so storili — gotovo, da pod vodstvom marji-vega regisseurja — vse, kar je bilo v njihovi moči, da je postala slednjič mnogim še prekratka. Skrbna kranjska mati se je posebno odlikovala po naravnej, dobro privajenej mimiki, oče Gašpar jo je v tem zve- sto posnemal. Lepa Marijca se je prav živo uvela v zadačo zaljubljenih učenke, kar jej je moralo tem teže biti, ker jej ljubimec Mirko ni enako iskreno odvr- čal srčnih čutov. Sploh se je morala kolikor prijetna prikazen, toliko živa igra Marijčina vsakemu priku- piti; zamolčati pa vendar ne moremo opazke tikajoče se zunajnosti: Toaletta mlade učenke je bila sicer jako okusna in primerna salonski opravi njenine sobe, a niti obleka niti oprava niste bile primerni dejanju. Hči bogatega kranjskega kmeta se je prenapro- spreminila v salonsko damo. — Dekla Katra je bila prava pravcata kranjska terejalka — popolno- ma posneta iz življenja. — Mirko je gladko igral, pa — „Mladost po tvoji temni zarji — Sercé zdi- halo bo mi; Bog te obvari!“ — Veliko bolje — me- nimo — bi nam vstrelal kot strijc, nego kot lju- bimec. Sicer smo slišali, da je v komičnih zadačah v svojem pravem elementu. — Pavle, ti šembrani Pavle! koliko oči se je zalilo, da so debele solze kar po licih curljale, vsakrat kadar je nastopil, ali jo prav po domače urezal! In nesrečni debeluh, kako so se morali stiskati z obema rokama, da jim niso popo- kale napete žile na obširnem oboku! Pavle je bil zares v vsakem oziru na svojem mestu — v vedenji, govoru in obleki; pa mu je bilo tudi občinstvo po zaslugi hvaležno.

Znana zbor „Što čutiš“ in „Banovska“, oba v občno pohvalo izvršena, končala sta prvi, glavni del slovanske zabave. Bližalo se je uže polnočje, ko je jelo nenavadne radosti navdano ljudstvo vreti po raz- nih izhodih iz gledališča. Trebalo je obilne pol ure, da se je izpraznila arena. — Po kratkem odmoru pa je bilo zopet vse živo v čarobno razsvitljenih pro- stori. Talijo je nadomestila Terpsihora, okolo ka- tere je do ranega jutra rajal krasen venec — kakih 400 parov — rosne mladine — vmes, seveda, tudi kaka razvita in več ko razvita cvetica. In kdo bi se nad tem spodtikal? Da je le mlado srce in so, gibčne nogé — let nikdo ne šteje na plesu!

Cela veselica vršila se je od konca do kraja v najlepšem redu, nič ni kalilo miru in veselja, katero se je sicer s početka le nekako plaho vnelo, a je potem živahneje postajalo od točke do točke, mej igro se popolnoma razvilo in slednjič vstrajno ostalo do konca, ter nas tudi sprejmi vsacega na svoj dom, zapustivši v naših srcih nemaljav spominek na prvo slovensko predstavo v javnem gledališču v Trstu. Na veselo svidanje!

Politični pregled.

Z DUNAJA. — Naša cesarica je odpoto- vala te dni na Irsko, kder jej nekda posebno dopada, ker se rada bavi z lovom. — Cesarje- vič Rudolf pa je šel obiskat kraljevo rodbino v Draždanah; ker je bil tudi lani tam, govore nekateri listi o mogočej zaroki s tamošnjo prin- cesinjo.

Poslanska zbornica je brez posebnih over sprejela načrt postave zastran bosenske u- prave. Govorilo se je poprej, da bo desnica stavila pogoje gledé dopolnitve ministerstva, predno privoli v to postavo; a kakor vse kaže, so se desničarji v zadnjem trenutku premislili. — Zdaj je uprašenje zastran novih ministrov zopet odloženo. — Minister Taaffe je predložil postavo, ki dovoljuje Galiciji pol milijona po- sojila. — V državno sodnijo so izvoljeni kandidati desnice mej njimi tudi znani štajerski poslanec dr. Dominkuš. — Včeraj je začela v poslanski zbornici obravnava postave o zem- ljiskem davku.

Veliko senzacijo je naredil te dni govor barona Hübner-ja v avstrijski delegaciji. Rekel je mej drugim, da Avstrija ne pride do notra- njega miru, dokler krona sama ne razsodi razpora med nemško in slovansko stranko. Mi smo enacega menenja in v njem nas potrjujejo nemško-pemski poslanci, kateri kujejo zdaj v tajnih sejah protispomenico českim terjat- vam. Da se le Slovan oglasi za svoje pravice, pa je naglo oborožena ustavoverna četa proti njemu.

Poslanec Winkler in tovarši so podali v avstrijske delegaciji interpelacijo vojnemu mi- nistru o znanej Abendroth-ovej zadevi; prašali so, ali misli vlada udeleženi voznikom

s Kranjskega, Primorskega in iz Dalmacije na kak način pripomoči, da dobijo svoj zaslužek.

RUSKA carinja vrnila se je te dni iz Ca- nes-a v Petersburg, kder jo je navdušeno ljud- stvo slovesno sprejelo. — V Petersburgu so prišli zopet nihilističnim rovarjem na sled. Po- licija je hotela neko sumljivo hišo preiskati in je v ta namen vlomila zaprta vrata. V hiši je bilo 5 oseb, 3 možki in 2 ženski, ki so na po- licijo streljali in enega policijskega opravnika ranili. Eden rovarjev se je sam ustrelil, druge pa so gnali v zapor. V hiši so našli tiskalnico, mnogo iztisov še le natisnjenega časnika „Na- rodna volja“, več ponarejenih pečatov in spi- sov, strupa in razpokljivih snovi. — Pri takih razmerah naj vlada ostro ne postopa?

V BOLGARIJI se neče še poleči prepir mej strankami, niti se knez ne mara vdati tež- njam in zahtevam večine, mariveč namerava rajše odstopiti.

V FILIPOPELJI so slavili Bolgari dne 16. januarija drugo obletnico general Gurk o-vega prihoda v današnje glavno mesto vzhodnje Ru- melije. V Carigradu pa so se hudo togotili nad temi slavnostmi.

Domače stvari.

Javna dela na držvanih cestah pri Kanalu in Vertovinu imajo se uže te dni začeti. Zalibog najde na Kanalskem le prav malo delavcev potrebnega za- služka in kdor ga dobi, otešča se z njim komaj za največo silo. Kakor smo slišali, misli inženjer, koje- mu je izročeno vodstvo tega dela, najeti vsaj s po- četka samo 40 delavcev, denina pa je odločena od 20 — do 50 novcev za vsacega. Zares masten zaslu- žek pri sedanjih draginjah! Seveda se smejo tudi žen- ske in otroci rakiti pri delu, da bo le manj stalo. Olovek zares ne ve, kaj bi sodil o tacih naredbah. Podjetje odločeno v sedanjih razmerah v podporo rev- nemu prebivalstvu kanalskega okraja, skrči se tako, da se bo mogla nakloniti dobroti zaslužka — k ve- čemu delavcem ene same vasi in tem se zopet skrči zaslužek tako, da jim ne bo z njim ni živeti ni umre- ti. Mari je tako nenavadno skopo gospodarstvo opra- vičeno, kedar gre za to, da se pomaga ubogemu ljud- stvu v najhujših njegovih stiskah? Seveda je podjet- je, pri katerem bo ročnega dela k večjemu za 8000 gld., čisto nezatna pomoč celemu okraju, kder uže kakih 30 let razsaja trtna bolezen ter uničuje glavni pridelek in je toča tako rekoč vsakoletna redna obi- skovalka nesrečnih posestnikov, ki so vsled tega uže skoro vsi na zadnjem koncu. A tudi ta mala pomoč, morala bi se kolikor mogoče razširiti in ne izkoristiti v največo državno in najmanjšo delavče- vo korist. Če pa ta pomoč ne bo zadostovala vsem — in to je gotovo, da ne bo, ker se je oglasilo veliko nad 1000 delavcev — potem naj vis. vlada za to skrbi, da se postavi v držav. proračun primerna sva- ta — še za kako drugo delo na isti državni cesti; saj je na pr. projekt za preloženje ceste pri Plavah uže dovršen in to delo je tudi najno potrebno; pa je tudi državna dolžnost, da se skoro izvède.

Se nekaj smo pozvedeli iz Kanala, kar nas je silno osupnilo. — V veži pred c. k. davkarskim ura- dom je nekda priplepljenih kakih 40 razglasov, kateri napovedujejo javne dražbe za dolžne ces. davke in davščine zarubane živine in družega premakljivega blaga. Dražba se sicer še ni nobena dognala in se morda tudi tako kmalo ne bo; toda eksekucijski stro- ški se množe in ubogi kinet v silni stiski in še večem strahu za svoje blago — prodaja svoje zadnje kravico ali kar ima, tudi za polovico vrednosti in še niže, da se le reši zadnje eksekucijske stopinje. — Radi bi povedali o tem postopanju svoje odkritosrčno menenje, a kdo ve, kako bi je tolmačil g. državni pravdnik? Bog se usmili!

Deželne komisije za uravno zemljiškega dav- ka na Goriškem, v Istri in v Trstu so koncem janua- rija sklenile svoje delovanje. — Potrdile so operate o- krajnih komisij in oddale svoje menenje glede razmerja mej cenitvami v naših in sosednih kronovinah. Zdaj pojde stvar v konečno rešitev centralni komisiji na Dunaji.

Južna železnica je razglasila nov vozni red, kateri stopi v veljavo dne 9. t. m. Iz Gorice bo od- hajal vlak proti Italiji ob 6. uri 11 min. in 8.5 predpoldne, ob 1.30 (mešanec), 6.35 in 11.24 popold.; proti Trstu oziroma Dunaji pa ob 4.29 in 9.35 predp. in ob 4.57, 5.55 (mešanec) in 10.22 popold.

Pazite na otroke! V nedeljo ob 1 uri popo- dne igral se je kmečk petletni otrok z žveplenkami pri kopi slame za grof Attems-ovo palačo v Podgori. Ko bi trenil, bila je kopa v plamenu in gorel je tudi

plot okoli nje. K sreči so sosedje naglo priskočili na pomoč in se — dasi v nedeljki obleki — tako ročno in energično lotili gasiti, da je bil požar kmalo zadušen. A nevarnost je bila silno velika; kajti najmanjša sa- pica bi bila lahko zanesla ogenj v komaj 11 $\frac{1}{2}$ seženj oddaljen hlev, v katerem je nakopičeno seno, stelja in enako lahko vneumljivo gradivo — in Bog ve, še kam naprej. — Domači gasilci so s čudovito neustrašljivo- stjo zaprečili večo nesrečo in zatoraj jim gre zaslužena zahvala.

Voda za Trst: Dolgo let uže iztikajo po stu- dencih dobre pitne vode, da bi jo napeljali v Trst in mnogo denara so uže potrošili za ta namen. A do zdaj še ni nobenega uspeha in potreba vode postaja v Trstu čedalje večja. Te dni je nenadoma počil glas, da so blizu Nabrežine našli tak studec, ki ima tri- krat toliko vode, nego je potrebujejo za mesto. Na mesto odposlani inženirji so nekda to potrdili; tako beremo vsaj v vseh tržaških listih. Najdba bi bila za Trst neprecenljive vrednosti.

Trst in Rudolfova železnica. Trgovski mi- nister Korb-Weidenheim je rekel v železničnem od- boru poslanske zbornice, da meni vlada, da je našla način, po katerem bi se dosegla direktna zveza med Trstom in arlbersko železnico — a da nikakor ne misli na predelško železnico. — Minister je nekako skrivnostno govoril; a dunajski listi trde za- nesljivo, da namerava vlada doseči, da pojdejo vozovi Rudolfove železnice skozi Ljubljano po južni železnici do Trsta. Ta kombinacija nam ni nič kaj po volji, ker nam pobija nado, da se kedaj dovrši projekt pre- delške železnice.

Konfiskacija. Zadnja številka tržaškega slo- venskega tednika „Edinost“ je zapala v plen držav- nemu pravdnistvu, kakor se nam piše, zaradi dopisa prav nedolžnega zadržaja „iz Prepolca na južnej srb- sko-turškeje granici“.

Abendrothove zadeve. Mnogo naših kmetov, katere je Abendroth v Hercegovino z vozom in živino zapeljal, čaka še krvavo zaslužnega plačila. Odkar se je poslanec Obreza v državnem zboru potegnil za ubogo kmete, opazuje se prizadevanje, da se ta reč poravná; mi smo pozvedali o tem i priporočamo vsem tistim voznikom, ki niso še prejeli vsega plačila, in tudi še niso komu dali pooblastila, da se potegne za plačilo, naj se obrno naravnost do našega rojaka, dr. Ferdinanda Pogačnika, odvetnika na Dunaji (I. Riemergasse št. 15). On je vesten mož ter se bo prav krepko potezal za to, da pride vsak do zasluž- nega plačila. „Ed.“

Milodari za koritniške pogorelce. Slav. županstvo v Bovcu nam je naznanilo, da je prejelo sledeče milodare:

V. č. gospod Bl. Grča, vikar u Cepovanu, je na- bral f. 10.50. — Gospod Winkler drž. poslanec na Dunaju nabral 61 gld. — Vikarjat Vertobja 15. gld. — Vikarjat Orček 10 gld. — G. Jožef Mlekuš, glav- ni davkar v Kopru 10 gld. Županstvo na Ternovem 8 gld. 35 kr. in 3 žaklje turšice, — v pušico na pošti 1 gld. 52 kr. — Županstvo v Iderskem 5 gld. 54 kr. in 5 starjev turšice. — Fara Bukovo 5 gld. — Županste v Dreženci 12 gld. in 25 mernikov ži- ta, — Friedrich Vellusig na Dunaji 9 gld. — Prebi- valci vikarijata Deskla 11 gld. — Matija Mrakič po- slal iz Perjamoža na Ogorskem 20 gld. — G. Jug Janez vikar v Lokovcu nabral 8 gld. — G. Anton Mlekuš iz Prage 2 gld. — Janez Kravanja 2 gld. — A. Neuern iz Prage 10 gld. Skupaj s poprej došlim zneskom 3297 gld. 97 $\frac{1}{2}$ kr.

Opravištvo „Soča“ je na dalje prejelo od vi- karjata v Kronbergu 6 gld. 30 kr. — Č. g. J. B. vik. 2 gld. —

Sadjerejcem priporočamo, naj si omislijo do- brih sadnih drevesc razne vrste na kmetiji slov. od- delka naše deželne kmetijske šole. Cene, katere je objavilo slavno vodstvo mej oznanili današnje številke našega lista, so zares prav nizke. Drugod prodajejo taka drevesa po 60—80 kr., dunajsko sadjerejsko druš- tvo celó po 1 gld. — Sicer se kupi drugod mačka v mehu, — tu pa ima vsakdo priliko ogledati si, kaj rase v drevesnici naše šole. —

Najnovije vesti.

DUNAJ 5. februarja. Novica, da je Kriegsau imenovan za naučnega ministra, bila je od avtonomistov v državnem zboru z veseljem spre- jeta. —

Liechtenstein je nasvetoval, naj se državna po- stava za ljudske šole na verskej in narodnej podlagi popravi (revidira).

Državni zbor se bode pred veliko nočjo zaprl in potlej bodo zborovali deželni zbori.

„Slov. Narod.“

Javna zahvala

Včeraj po dovršeni „besedi“ so se nekateri blagi gospodje sešli k večerji v g. Švara-vi gostilni. Zložili so še precejšno svoto denarja in jo izročili podpisaneemu z namenom, da se ubogim, šolo obiskujočim otrokom napravi potrebna obleka. Po dogovoru z njimi zgodi se to uže v soboto ali najdalje do prihodnjega torika. Presrečna hvala toraj omenjenim gospodom zaradi njihovega milosrčnega sočutja do uboštva!

Bog jim stotero plati!

V Komnu dne 3. februarja 1880

And. Ferfolja kapelan in katehet.

Tržno poročilo.

V Gorici 5. feb.

Kolonijali. Kava moka gl. 154—155, Ceylon gl. 156—168, druga gl. 124—128; Portoriko gl. 146—150; Malabar gl. 126—130; St. Domingo gl. 118—120; Rižo fin gl. 116—120; srednji gl. 102—110; sladkor fin gl. 55—56; Melis gl. 50—52; tolčen gl. 47—50.

Sadje. Rožiči gl. 12—13; mandelji gl. 124—128; grozdje suho (uva passa) gl. 38—40; sultanina gl. 42—44.

Mast, sir in olje. Maslo gl. 82—88; ameriška mast gl. 58—60; domača slanina gl. 68—70. ameriška gl. 56—58; pijačentinski sir star gam 140—168; pekorin gl. 112—118; bovški letošnji gl. 56—60; olivno najfineje olje gl. 84—86; srednje gl. 66—68; Corfu gl. 60—62; Raguza gl. 48—49; istrijsko gl. 51; Petrolej v sodčih gl. 15.50—16.—, v zabojih gl. 18—18.50 Vse navedene cene pr. 100 kil.

Žito, moka in riž. Pšenica hekt. (100 litrov) gl. 10.—11.—; sirkgl. 7.—7.30; reš gl. 6.60—6.80; ječmen cel gl. 6, pehan gl. 10.50—11.—; oves gl. 3.60—4.—; fižol gl. 9—11; ajda gl. 5.60. Kdor hoče preračunit na staro mero, naj računi 31 litrov star pol. pri ovsu 5 litrov več. Riž je od 20 gl. do 26 najfineji. Moka I gl. 23.50; II gl. 21.70; III gl. 20.—; IV. gl. 19.—; V gl. 16.50; VI gl. 13.—; otrobi debeli gl. 5.50; drobni gl. 6.10, pr. 100 kil.

Špirit in vino. Domače žganje Hek. gl. 66—68; špirit rafiniran gl. 42—43; vino furlansko črno gl. 29—31; belo gl. 24—27; ribola od 20—25 uvažena razna vina kakor kranjsko (dolenjsko), štajersko, ogerško, laško in celo tirolsko po različnih cenah in po kakovosti. Seno in slama je bilo prodano od 1 gl. do gl. 1.25 za 56 kil., krompir letošnji po gl. 4.50 do 5.— pr. 100 kil.

LISTNICA UREDNIŠTVA. Slav. uredništvu „Edinosti.“ Kakor smo poveljali, govorilo se je v Trstu javno, da nečemo prejemati Vašega cenjenega lista in da smo katero številko nazaj poslali. Tej govorici moramo javno oporekati: niti uredništvo, niti opravištvu ni vrnilo nobene Vaše številke; naše opravištvu pa vam je redno pošiljalo „Sočo.“ dokler nam je dvakrat zaporedoma izostala „Edinost.“ — Naše menenje ob „Edinosti“ se popolnoma vjema z onim, koje je asno izrazil naš tržaški dopisnik v letošnji številki 2 „Soče.“ — v istem zmišlu vam torej želimo najboljši uspeh; želimo pa tudi, da se ohranijo mej „Sočo“ in „Edinostjo“ kot zastopnicama primorskih Slovencev vselej najprijazniše razmere. Podpirajmo se vzajemno, da obrodi naše delovanje zaželjeni sad. Na zdravje!

Čujte, glejte in čudite se!

Od neke konkurzne mase nedavno falirane velike tovarne britanija-srebrnih izdelkov, prevzeto blago, katero ima tovarniško znamenje: pravo Britanija, oddaja se po vsaki ceni, ali bolje rečeno zastoj. Kdor pošlje ali tudi proti povzetju samih 6 gl. 70 kr., dobi sledeče stvari za četrtino prave vrednosti in sicer: 6 posebnih dobrih namiznih nožev z ročkom iz britanija-srebra in pravo-angleško ostrino; 6 najfinejih vilic britanija-srebro iz enega samega kosa; 6 najfinejih britanija-žlic, masivnih; 6 „ „ žličik za kavo; 6 „ „ nožnih podstavkov; 1 „ „ zajemaln. za juho, masiven; 1 „ „ za mleko; 6 angleških Viktorija tas; najfineje ciziliranih; 2 okusna salonska svečnika; 1 britanija-srebrni zvonček s srebro-glasom; 1 „ „ plošček za kruh, masiven;

Vseh 42 komadov je izdelanih iz najfinejega, pravega britanija-srebra, ki je edina kovina, koja ostane vedno bela ter se tudi 25 let rabljena, ne razločuje od pravega srebra; zato se garantuje. V dokaz, da moje oznanilo ne sloni na

nobeni slepariji

zavežujem se javno, da brez ugovora nazaj vzamem blago, če bi komu ne bilo po volji. Jaz zavrčam na mnoga zahvalna pisma, ki so mi došla in koja bom zaporedoma objavil. Kdor hoče tedaj dobiti dobro in zanesljivo blago za svoj denar in ne kako sleparsko šaro, naj se obrne samo do.

A. FRAISS,

Rothenthurmstrasse 9. nasproti knezoškofjske palače na Dunaji.

Srebrarnica vstanovljena leta 1834.

Srebrarnica vstanovljena leta 1834.

Teodor Slabanja

srebrar v Gorici, ulice Morelli št. 418.,

priporoča vis. častiti duhovščini cerkveno orodje najnovejše oblike, ki je ima že napravljeno ali je hoče napraviti, kakor se bo želelo, namreč: monštrance, kustodije, kelihe, ciborije, svetilnice, svečnike altarne, tabernakeljske in štacijske, kadilnice s kadilnimi čolnic, altarne in banderne križe, kanonske table, relikvijarije, kotličke za blagoslovljeno vodo, kropilnike, posode za sv. olje, deržala za sveče itd. tudi se pri njem staro in videzno nerablivo cerkveno orodje lahko zamenja ali v ognju posrebrni, pozlati, izčisti in popravi; zavezuje se tudi, da bo vse po poslanih narisih, kakor se mu blagovoli naročiti, v kar naj bolj mogoče kratkem času in po nizki ceni izgotovil.

Št. 33/E

Oznanilo.

Ravnateljstvo zastavljavnice (Monte di pietà) vstanovljene po grofu Thurnu v Gorici naznanja, da bode dne 8. marcija 1880 začela javna dražba (kant) nerešenih zastav IV. četert leta 1878 t. j. tiste, ki so bile zastavljene meseca oktobra, novembra in decembra 1878.

Ravnatelj: Lovisoni.

Sadna drevesca

z najfinejimi cepiči požlahnena jabelka, hruške, črešnje, višnje, breskve, orehi, ribez itd., kakor tudi gozdna drevesca so po prav nizki ceni na prodaj na deželni kmetijski šoli v Gorici.

Visokodebelnata drevesca po 30 kr., nizkodedelnata po 20 kr., gozdna drevesca po 5 kr., ribez po 2 kr.

Prav tako je na prodaj več tisoč sajenic špargeljevih, 100 kosov po 80 soldov!

Naročila toliko pismena, kolikor osebna sprejema do konec februarja:

Vodstvo slovenskega oddelka deželne kmetijske šole v Gorici.

Slovo.

Ker se preselim iz Solkana, pozdravljam vse svoje znance, ter se ob enem zahvalujem vsem tistim, kateri so me v kupčiji podpirali. Z Bogom!

V Solkanu 5. februarja 1880.

ANTON KRALJ, narod. pek.

!! Skoraj zastoj !!

Zavoljo nedavno na nič prišlo velike FABRIKE ZA BRITANIJASREBRNO, oddaja se sledečih 42 KOMADOV. Izredno dobrih rešij od BRITANIJASREBRA samo za gl. 6.75, kot jedva četril dol strokov izdelovanja, tedaj skoraj zastoj, in sicer:

- 6 kom. vrlo dobrih namiznih nožev, z ročkom od britanija-srebra, s pravo angleškimi srebrno-jeklenimi ostrinami.
- 6 kom. jako fini vilic, britanija-srebro, iz jednega kosa.
- 6 kom. težkih žlic za jedi od britanija-srebra.
- 6 kom. žlic za kavo od britanija-srebra, najboljše kvalitete
- 1 masivni zajemalec za mleko od britanija-srebra.
- 1 teški zajemalec za juho od britanija-srebra.
- 6 podstavkov za nože od britanija-srebra.
- 6 kom. Viktorija-podstavkov, fino ciziliranih
- 2 krasna nam. svečnika od britanija-srebra.
- 1 salonski namizni zvonček od britanija-srebra srebrnega glasu.
- 1 precejevalnik za čaj od britanija-srebra, s ročkom ali vesalom.

Vseh teh 42 komadov, ki so solidno in praktično blago od britanija-srebra, ki so veljali preje gl. 25, stane zdaj vseh 42 komadov skupaj le gl. 6.75

42 kom. Vseh teh 42 rešij je izdelano iz najfinejšega britanija-srebra, ki je na celnem svetu jedina kovina, katera ostane vedno bela, in se od pravega srebra tudi po 20letnem rabljenju ne more razločiti, ZA KAR SE GARANTUJE. Naslov in jedini kraj za naročila v o. k. avstro-ogerskih provincah: General-Depot der k. engl. Britannia-Silber-Fabrikten i Blau & Kann, Wien, I. Elisabethstrasse 6. Pošilja se proti poštnemu porzetju. — Poštnina za vseh 42 komadov znaša 36 kr. v vse kraje Avstro-Ogerske.

Oglas!

Županstvo Banjšic sv. Duha v kanalskem okraji, razpisuje službo občinskega tajnika z letno plačo od 100 gl. Kdor želi to službo prevzeti, mora biti sposoben slovenskega, nemškega in italijanskega jezika, mora zveden biti v vseh županstvenih poslih, kar naj dokaže se spričevali. Prošnje se sprejemajo do 15. februarja t. l.

Banjšice sv. Duha dne 28. jan. 1880.

Jožef Kumar, župan.

Zanimivo oznanilo.

Razprodaja traja samo nekoliko dni.

Cene za 50% znižane.

Noben potujoči barantač nam ne more konkurencije delati sè spodej omenjenim blagom.

V štacuni, kder so poprej bratje Sandri prodajali razno obuvalo v Gorici na Travniku blizo škofije, je velika zaloga sreal, krasnih slik, malanih z oljnato barvo, oleografij predstavljajočih podobe iz narave, svetnike, osebnosti razne barve.

Kdor si želi kaj omisliti, je uljudno vabljen, da pride obiskat lepo zalogo, da se prepriča o resnici.

Anton Gregorič

„Via Ascoli“ (v Getu) števil. 18 od znotraj — v Gorici

sprejema vsako mizarsko in tapecirsko delo ter garantuje, da bode dobro in trajno izvršeno.

Priporoča ob enem svojo bogato zalogo hišne oprave (mobilij) tapecirskega blaga in sreal po prav spodobnih cenah.